

Wanda Winnipegová

Interiér vozu je v kůži. Z kůže je i šoférův oděv a rukavice. Kufry a kabely, které zaplňují úložný prostor auta, jsou z kůže. Z kůže je páskový sandál, v němž se vyjímá štíhlá noha na kraji dvířek. Kožený je i šarlatový sukňový kostým Wandy Winnipegové.

Hoteloví poslíčci v livrejích se uklánějí.

Wanda Winnipegová překročí práh hotelu a nevěnuje nikomu ani pohled, nestará se, jestli za ní nesou její věci. Copak by to mohlo být jinak?

Za pultem hotelové recepce se zaměstnanci klepou strachy. Předhánějí se ve zdvořilostních formulkách, jen aby přilákali její pohled skrytý za kouřovými skly brýlí.

„Budte u nás vítána, madam Winnipegová, je pro nás nesmírnou ctí, že jste si ke svému pobytu zde vybrala hotel Royal Emeraude. Uděláme všechno, abyste se u nás cítila co nejpříjemněji.“

Přijímá tyhle projevy úcty a obdivu bez odpovědi jako povinnou hrst drobných. Zaměstnanci hotelu pokračují v hovoru, jako by se ho účastnila.

„Kosmetický salon je otevřený od sedmi do jednadvaceti hodin, rovněž tak fitness a bazén.“

Ušklíbne se. Recepční poplašeně přispěchá s ujištěním:

„Přirozeně pokud budete chtít, změníme otevírací dobu a ve všem se vám přizpůsobíme.“

Vtom už chvatně dobíhá udýchaný ředitel hotelu, přitočí se k Wandě zezadu a zavřeští:

„Madam Winnipegová, jak nesmírné štěstí pro nás, že jste si vybrala Royal Emeraude! Uděláme všechno pro to, abychom vám pobyt u nás co nejvíce zpříjemnili.“

Ředitel právě použil stejné klišé jako jeho personál, Wanda Winnipegová se tomu ušklíbne a posměšek neskrývá před zaměstnanci, něco ve stylu: Žádný zážrak ten váš šéf, neumí se vymáčkout líp než vy, načež se obrátí a podá mu ruku k políbení. Ředitel její ironii nezachytil – ostatně by ho něco takového ani nenapadlo –, je poctěn, protože se uráčila mu odpovědět.

„Doufám, že nebudu zklamaná: kněžna Mathilde mi váš hotel velmi vychválila.“

Ředitel dostal zásah, na který reaguje bezděčným sklapanutím podpatků jako voják při salutování a jako tanečník tanga při děkování: právě pochopil, že když má v hotelu Wandu Winnipegovou, hostí pod svou střechou nejen jeden z největších majetků na světě, ale rovněž ženu, která se stýká s nejhornějšími deseti tisíci. S almanachem světové šlechty.

„Lorenza Canaliho přirozeně znáte?“

Gestem představí svého milence, krasavce s dlouhými, černými, jako navoskovanými vlasy, který se posměje a kývne hlavou; u vědomí svého nižšího postavení cítí povinnost ukázat trochu víc vlídnosti než královna.

Potom zamíří ke svým pokojům a dobře ví, že si právě za jejími zády šeptají:

„Myslel jsem, že je větší... Krásná ženská! A vypadá mladší než na fotkách, ne?“

Dorazí do apartmá a hned cítí, že jí tu bude dobře; přesto se skeptickým výrazem poslouchá ředitele, který jí vychvaluje přednosti ubytování. Navzdory krásnému prostoru, mramoru ve dvou koupelnách, hojnosti kytic, vysoké kvalitě televizorů a drahému starožitnému nábytku se netváří zrovna uspokojeně a jen poznamená, že by nebylo špatné mít telefon na terase, kdyby chtěla někomu volat z lehátka.

„Zajisté, madam, k vašim službám, za minutku vám ho tam přemístíme.“

Nehodlá mu věšet na nos, že telefon nikdy nepoužije, protože volá z mobilu. Má v plánu nahánět mu hrůzu až do svého odjezdu, aby jí sloužil líp. Ředitel Royal Emeraude za sebou s úklonou zavírá dveře a zaniceně jí při tom slibuje hory doly.

Wanda je konečně sama, natáhne se na pohovku a nechá Lorenza a pokojskou, aby vybalili šaty a rozvěsili je do skříní. Ví, jak na lidi působí, baví se tím. Protože si nechává své mínění pro sebe, respektují ji; protože promluví, jen aby něco zkritizovala, bojí se jí. Kdekoli se objeví, vyvolá obrovský rozruch; ten však není způsoben pouze jejím bohatstvím, proslulostí ani dokonalým vzhledem. Je to pověstí, která ji obklopuje a na níž si zakládá.

Co vlastně dokázala tak zázračného? Podle ní se to dá shrnout do dvou zásad: uměla se provdat a uměla se rozvést.

Wanda každým manželstvím postoupila na spole-

čenském žebříčku výše. To poslední – před patnácti lety – ji vyneslo tam, kde je dnes. Když se provdala za amerického miliardáře Donalda Winnipega, stala se slavnou, časopisy po celém světě uveřejnily fotografie z jejich svatební cesty. Znovu obsadila titulní strany během svého rozvodu, jenž patřil k nejštvatnějším a nejmedializovanějším v posledních letech, rozvodu, který z ní udělal jednu z nejbohatších žen na planetě.

Od té doby vede příjemný život rentiérky; Wanda Winnipegová najímá pouze vysoce kvalifikované osoby, aby se staraly o její záležitosti; když zklamou, bez milosti a bez výčitek je vyhodí.

Lorenzo zavrká vlahým hlasem:

„Jaký máme odpoledne program, Wando?“

„Nejdřív bychom si mohli párkrát skočit do bazénu a pak si v pokoji odpočineme. Co ty na to?“

Lorenzo si v duchu okamžitě dva Wandiny rozkazy přeloží: bude se dívat, jak Wanda plave dva kilometry, a pak se s ní pomiluje.

„Znamenitě, Wando, to se mi moc zamlouvá.“

Wanda ho obdaří vlídným úsměvem: Lorenzo nemá na vybranou, ale působí elegantně, když ochotně hraje svou poddanost.

Vrací se z koupelny, lehce se vrtí v bocích a dopřává Wandě potěšení, aby mohla pozorovat jeho pružnou figuru a pěkně tvarovaný, vyklenutý zadek. Wanda si smyslně uvědomí, že už brzy bude tenhle mužský zadek hníst oběma rukama.

Čertvíproč mám u nich tohle nejradši!

Když si Wanda povídá v duchu sama se sebou, používá jednoduché věty a lidové výrazy, které prozrazují její původ. Naštěstí to slyší jen ona sama.

Lorenzo se k ní vrací ve lněné košili a přiléhavých plavkách, připravený doprovodit ji k bazénu. Wanda dosud neměla tak dokonalého přítele: nikdy se ani nepodívá na jinou ženu, líbí se mu pouze Wandini přátelé, jí stejné věci jako ona, vstává ve stejnou hodinu a vždycky má dobrou náladu. Nesejde na tom, jestli si váží všeho, nebo si neváží ničeho, plní svoji roli.

Ať je to jak chce, je dokonalý. Ale já taky nejsem nejhorší.

Tím nemyslí svůj fyzický vzhled, ale své chování: pokud se Lorenzo chová jako profesionální gigolo, Wanda také ví, jak s profesionálním gigolem zacházet. Ještě před několika lety by Lorenza kvůli jeho pozornému a galantnímu chování, jemuž se nedalo vůbec nic vytknout, podezírala z homosexuality. Dnes jí houby záleží na tom, jestli se Lorenzovi líbí chlapi, nebo ne; stačí, že ji šuká tak dobře a tak často, jak si přeje. Nic jiného. A vůbec netouží vědět, jestli si náhodou neskočí tajně na toaletu a nevstříkne si tam nějaký povzbuzující prostředek, který mu umožní představit se jí v pozici „připraven“.

My ženy umíme tak dobře předstírat... Proč by nám mělo vadit, když si oni zašvindlují?

Wanda Winnipegová dospěla k tomu šťastnému období v životě ambiciózní ženy, kdy se konečně z cynismu zrodila moudrost: osvobodila se, setřásla mravní požadavky a radovala se ze života jako takového a z mužů jako takových, nad ničím se nepohoršovala.

Podívá se do svého diáře a zkontroluje si, jak bude probíhat její dovolená. Wanda nesnáší nudu, a tak všechno plánuje: dobročinné večírky, návštěvy ve vi-

lách známých, schůzky s přáteli, výlety na vodním skútru, masáže, otevírání nových restaurací, otevírání nočních klubů, maškarní plesy; vymezila si čas i na nákupy a odpočinek. Její personál – počítaje v to Lorenza – dostal kopii jejího rozvrhu, má za úkol odhánět nežádoucí osoby a otrapy, kteří budou obléhat hotel, jen aby madam Winnipegová přijala pozvání k jejich stolu nebo na párty.

Uklidněně zavře oči. Právě ji podráždila vůně mimózy. S nelibostí se napřímí, neklidně se rozhlédne po okolí. Falešný poplach. Odehrálo se to jenom v její mysli. Ta vůně jí právě připomněla, že strávila část svého dětství tady, že byla tehdy chudá a nejmenovala se ještě Wanda. Nikdo to neví a také se to nikdo nedozví. Vytvořila si nový životopis a zařídila to tak, aby si každý myslel, že se narodila u Oděsy v Rusku. Přízvuk, který si osvojila v pěti jazycích – a který tak dobře podtrhuje její drsné a lehce chraptivé zabarvení hlasu – ten mýtus podporuje.

Vstane, potřese hlavou a zažene vzpomínky. Sbohem, vzpomínky! Wanda má pod kontrolou všechno, své tělo, své chování, své obchody, svoji sexualitu, svoji minulost. A teď musí strávit příjemné prázdniny. Ostatně za to všechno zaplatila.

Týden ubíhá nádherně v poletování z místa na místo.

„Exkluzivní“ večere střídají „příjemné“ snídaně, nesmíme zapomenout ani na „božské“ večírky. Hosté se sjíždějí na vodních skútrech, všude se vedou stejné rozhovory a Wanda a Lorenzo dokážou brzy diskutovat tak, jako by strávili na pobřeží celé léto; vychvalují výhody Disco Privilège, návrat string pla-

vek – „je to pitomost, ale když si to můžeme dovolit, proč ne“, té „fantastické“ hry, při níž musíte mimicky ztvárnit názvy filmů – „kdybyste viděli Nicka, jak se nám pokoušel předvést *Jih proti Severu!*“ –, rozplývají se nad elektrickým vozíkem „ideální pro cestu na pláž, drahoušku“, debatují o bankrotu Aristotela Paropoulose a hlavně o rozbitém soukromém letadle těch chudáků Sweetensonových – „co chcete, šlo o jednomotorové letadlo, drahá, copak si pořídíte jednomotorové letadlo, když si můžete zaplatit soukromý tryskáč?“

Poslední den výprava na jachtě Farinelliových – „ale ano, znáte ho, on je král italských sandálů, těch z jemňoučké kůže a s dvojí šňůrkou na kotníku, neexistuje nic lepšího“ – vyveze Wandu a Lorenza do klidných vod Středozevního moře.

Ženy rychle pochopí účel takové plavby: ať je jim kolik chce let, všechny musí na palubě předvádět bezvadnou plastiku, pevná ňadra, útlý pas a nohy bez celulitidy. Wanda se takovému výkonu oddává naprosto přirozeně jako žena, která si je vědoma své dokonalosti, ví, že má od přírody fantastickou postavu a navíc je maximálně dobře udržovaná. Lorenzo – rozhodně příkladně ideální – ji objímá vřelým pohledem zamilovaného muže. Zábavné, ne? Wanda přijme několik komplimentů, které ji dostanou do dobré nálady, a v tomto stavu, ještě podpořeném růžovým provensálským vínkem, si vyrazí s veselou tlupou miliardářů na pláž des Salins, kde je vyloží nafukovací člun.

Čekal na ně prostřený stůl ve stínu slaměné střechy kryjící restauraci.